

(א) [שנת עור: ו] (ב) צ"ק ק"ה
 (א) [בנין עין מוח פי מוח
 דשמי רחש גללים ו] פי רב
 [אלפס] (ד) [כמד דר אלפס פי
 גלון פירומה דשכח לז קטן
 וכו' ומתקבלה דכ"ס גלון וכו'
 ע"פ] (ה) [ב"מ כז] (ו) [תוספתא
 פ"ק דמרומת ה"ה] (ז) [ב"מ
 מ] (ח) [ב"מ כז] (ט) [ב"מ כז]
 (י) [ב"מ כז] (יא) [ב"מ כז]
 (יב) [ב"מ כז] (יג) [ב"מ כז]
 (יד) [ב"מ כז] (טו) [ב"מ כז]
 (טז) [ב"מ כז] (יז) [ב"מ כז]
 (יח) [ב"מ כז] (יט) [ב"מ כז]
 (כ) [ב"מ כז] (כא) [ב"מ כז]
 (כב) [ב"מ כז] (כג) [ב"מ כז]
 (כד) [ב"מ כז] (כה) [ב"מ כז]
 (כו) [ב"מ כז] (כז) [ב"מ כז]
 (כח) [ב"מ כז] (כט) [ב"מ כז]
 (ל) [ב"מ כז] (לא) [ב"מ כז]
 (לב) [ב"מ כז] (לג) [ב"מ כז]
 (לד) [ב"מ כז] (לה) [ב"מ כז]
 (לו) [ב"מ כז] (לז) [ב"מ כז]
 (לח) [ב"מ כז] (לט) [ב"מ כז]
 (מ) [ב"מ כז] (מא) [ב"מ כז]
 (מב) [ב"מ כז] (מג) [ב"מ כז]
 (מד) [ב"מ כז] (מה) [ב"מ כז]
 (מז) [ב"מ כז] (מח) [ב"מ כז]
 (מט) [ב"מ כז] (מכ) [ב"מ כז]
 (מל) [ב"מ כז] (ממ) [ב"מ כז]
 (מו) [ב"מ כז] (מז) [ב"מ כז]
 (מט) [ב"מ כז] (מכ) [ב"מ כז]
 (מל) [ב"מ כז] (ממ) [ב"מ כז]
 (מו) [ב"מ כז] (מז) [ב"מ כז]

והא מני' בגול דידה. דקמני שלחן היטה ודייק רב מינה לאינה
 מקודשת אי לאו דשציעית הואי: הא. דקמני מקודשת: דשציעין.
 מקמי הסי (ו) ונתרעה להתקדש לו דכי קבילתה לגול דידה (ז) בשם
 קידושין אמילתיה: משיכלא. (ח) ונתרעה להתקדש לו דכי קבילתה לגול דידה (ז) בשם
 (כלס פקד כו משנה ט) ומתקין (ח) ונתרעה להתקדש לו דכי קבילתה לגול דידה (ז) בשם
 בגמ' דהגול (ב"ק דף קד). עורות של
 גבז און מחשבה מטמאתן ושל גולן
 מחשבה מטמאתן דקסבר כיון דידע
 מאן גזילה ולא מני לאגזוי מינה
 אייחוש מייאש: ה"ג הוא אריסא
 דקדיש צמוח דשמי. מלא יד של
 גללים: מאן אחך. מי מתל לך
 חלקו של צבל הצית: אצל גישא.
 אגודה שדך הירק להיות מתחלק
 (ט) בגלגולות וכל הגלגולות הן שוות אם
 נטלתי אחת עול אחת אחת: ההוא
 סרסוף. עושה שטר מתמרים של
 צבל הצית למחלת שטר וחבירו
 צ"מ צפרק המפקיד (דף מה):
 צפרומא דשטר. לאחר שהוציא
 ממנו המשקה: מהאי חריפא.
 יש שהוא טוב מחבירו שלא נתנו בו
 מים (ט) פעמים הרבה ויש לו לתלוית
 לתת עוד טעם צמים (י) אחרי: לא
 אמרו כלך אלא יפוג. ישיביל למי
 שנטל את של צבל הצית שלא צריות
 דנימא גלי דעמיה דניחא ליה אלא
 לענין תרומה צלצד דהא לתרום הן
 עומדות אצל לענין מי שנטל לעלמו
 משום סופסא הוא קאלמר ליה ליה
 נכסוף אצל למפרע לא ניחא ליה:
 אם חושש משום גול. אם מקפיד
 צבל ציבת על מה ששעה דומה לו
 שגולה: אין צפרומא פירומה. דהשתד
 ודאי הכי קאלמר ליה אם מלאת עמ
 יפות מללו היית גולן: צין קד וצין
 קד. צין שיש יפות צין שאין יפות
 מהן: מתני' בחלקו. שחלק
 עם אחיו הכהנים: מעשר שני
 נו'. דקסבר ר' מאיר מעשר ממון
 גבוה הוא: ר' יהודה אומר צמוח
 קידש. דמעשר ממון הדיוט הוא:
 צמוג לא קידש. צמ' מפרש לה:
 וצפקדש נו'. וטעמייהו מפרש בגמרא:
 גמ' זה' לרבות קדיש קליס.
 להמציא עוליהם קרנן שפונה אע"ג
 דאין נשבעין על ההקדשות (ו) והנשבע
 עליהם והודה אינו מציא אשם של
 שנועת הסקדון דוכשת צעמיהו כמינ' (ז)
 הני איתרבו להו מצה' וכשת צעמיהו
 נמי קרינא כהו לפי שכן צעמיהו: כי
 קא זכו. צין כהנים צמוה ושוק צין
 צעליס צצטר: משלחן גבוה.
 הקרבת אימורים וחיקת הדם ממיר
 השטר (ט) המקדש בחלקו. לאחר
 שחלקו ולא קמני המקדש צפקדש
 קליס: קטנינים. מקטנינים: לתפני.
 כמו לקפח את שוקיו (סוטה דף מה).
 לקנן רגליו צהלכות להודיע שהם
 חריפים ואין עומד כנגדם: ולי
 אשם צעורה מנין. דקמני קדיש
 קדישם והרי אפי' יוציאם מן
 לעזרה אפילו לעזרת נשים הם
 נפסלים ציולא (א) ושם אין נכנסות
 לה כדמנן צצבות הטומאות צפק'
 דמסכת כלים: לצם. קטנה לא

והוא לא אמר כלומר וכו' ר' יוחנן לא אמר כך והא חיוב לאמר אינו
 יכול להקדיש לפי שאינו שלו ואפילו איסורא דרבנן לית ביה (ב) וכמו
 כן בקידושין נמי לא נחמיר להריכיה גט (ג) והשם אימתי שפיר גמרא
 מר' יוחנן: (ד) אם נמצאו יפות מהן תרומות תרומה. התם (בב"ב
 דף כג). ומוקי לה דשוריה שלית ווא"ת
 אם כן מאי קאמר שלא צריות וי"ל
 דה"ק מה שמוסר מן היפה שלא
 צריות היה? וא"כ צריך לומר גבי
 פירומא דשוריה שלית דאי לאו הכי מאי
 נמי: המקדש בחלקו אינה
 מקודשת. ואם תאמר מי גרע
 מהמקדש על מנת שאדבר עליך
 לשלטון (לקמן דף קג). דמקודשת אף
 על פי שלא נתן לה כלום אלא ששעה
 לה נחלה? ויש לומר דלא דמי דהתם
 יכול ליטול שטר מדיבורו והוי כאלו
 נתן לה פירוטה (א) אלא הכא טעונת הנאה
 אינה משלו דהא ממון גבוה הוא ואינו
 יכול ליקח ממון מהנאה ששעה לה
 [אע"ג דאשת ציה שזה פירוטה שיוכל
 למוכרה לכהן מ"מ כיון שהוא ממון גבוה
 אינה מקודשת ולא דמי לע"מ שאדבר
 עליך לשלטון. מ"ן:]
וכי אשה בעזרה מנין. פי'
 הקונטרס דאין אשה נכנסת
 בעזרה כדמנן פ"ק דכלים ולא דק
 דלא אשכחן צטוס דוכתא דנשים
 אסורות ליכנס בעזרה שהי צפק
 קמא דכלים תנן החיל מקודש הימנו
 שאין טמא מת נכנס לשם (ט) למעלה
 הימנו עזרת שאין ממוסר
 כפורים נכנס לשם ומייצק עליה
 מטמא למעלה הימנו עזרת כהנים
 שאין ישראלים נכנסים לשם אלא
 צשעת זריכהם לקמייה שמיטה
 מנוסה ולא קמני נשים שאין נכנסות
 ש' ועוד תנן צפק כל הפסולין (נחמס)
 דף (לא). ששמיטה כשהי צנשים
 אי"כ יכולה ליכנס בעזרה ועוד הרי
 סוטה וזירה נכנסות בעזרה להניף (ז)
 לכן נראה לי וכו' אשה בעזרה
 להתקדש מנין הרי אין רגילות צמכס
 לשם כדי ששמיטה שיהי ציון הוא
 ומילתא דלא שחקה היא ולא איירי
 תנא מזה (ח):

והוא לא אמר כלומר וכו' ר' יוחנן לא אמר כך והא חיוב לאמר אינו
 יכול להקדיש לפי שאינו שלו ואפילו איסורא דרבנן לית ביה (ב) וכמו
 כן בקידושין נמי לא נחמיר להריכיה גט (ג) והשם אימתי שפיר גמרא
 מר' יוחנן: (ד) אם נמצאו יפות מהן תרומות תרומה. התם (בב"ב
 דף כג). ומוקי לה דשוריה שלית ווא"ת
 אם כן מאי קאמר שלא צריות וי"ל
 דה"ק מה שמוסר מן היפה שלא
 צריות היה? וא"כ צריך לומר גבי
 פירומא דשוריה שלית דאי לאו הכי מאי
 נמי: המקדש בחלקו אינה
 מקודשת. ואם תאמר מי גרע
 מהמקדש על מנת שאדבר עליך
 לשלטון (לקמן דף קג). דמקודשת אף
 על פי שלא נתן לה כלום אלא ששעה
 לה נחלה? ויש לומר דלא דמי דהתם
 יכול ליטול שטר מדיבורו והוי כאלו
 נתן לה פירוטה (א) אלא הכא טעונת הנאה
 אינה משלו דהא ממון גבוה הוא ואינו
 יכול ליקח ממון מהנאה ששעה לה
 [אע"ג דאשת ציה שזה פירוטה שיוכל
 למוכרה לכהן מ"מ כיון שהוא ממון גבוה
 אינה מקודשת ולא דמי לע"מ שאדבר
 עליך לשלטון. מ"ן:]
וכי אשה בעזרה מנין. פי'
 הקונטרס דאין אשה נכנסת
 בעזרה כדמנן פ"ק דכלים ולא דק
 דלא אשכחן צטוס דוכתא דנשים
 אסורות ליכנס בעזרה שהי צפק
 קמא דכלים תנן החיל מקודש הימנו
 שאין טמא מת נכנס לשם (ט) למעלה
 הימנו עזרת שאין ממוסר
 כפורים נכנס לשם ומייצק עליה
 מטמא למעלה הימנו עזרת כהנים
 שאין ישראלים נכנסים לשם אלא
 צשעת זריכהם לקמייה שמיטה
 מנוסה ולא קמני נשים שאין נכנסות
 ש' ועוד תנן צפק כל הפסולין (נחמס)
 דף (לא). ששמיטה כשהי צנשים
 אי"כ יכולה ליכנס בעזרה ועוד הרי
 סוטה וזירה נכנסות בעזרה להניף (ז)
 לכן נראה לי וכו' אשה בעזרה
 להתקדש מנין הרי אין רגילות צמכס
 לשם כדי ששמיטה שיהי ציון הוא
 ומילתא דלא שחקה היא ולא איירי
 תנא מזה (ח):

והוא לא אמר כלומר וכו' ר' יוחנן לא אמר כך והא חיוב לאמר אינו
 יכול להקדיש לפי שאינו שלו ואפילו איסורא דרבנן לית ביה (ב) וכמו
 כן בקידושין נמי לא נחמיר להריכיה גט (ג) והשם אימתי שפיר גמרא
 מר' יוחנן: (ד) אם נמצאו יפות מהן תרומות תרומה. התם (בב"ב
 דף כג). ומוקי לה דשוריה שלית ווא"ת
 אם כן מאי קאמר שלא צריות וי"ל
 דה"ק מה שמוסר מן היפה שלא
 צריות היה? וא"כ צריך לומר גבי
 פירומא דשוריה שלית דאי לאו הכי מאי
 נמי: המקדש בחלקו אינה
 מקודשת. ואם תאמר מי גרע
 מהמקדש על מנת שאדבר עליך
 לשלטון (לקמן דף קג). דמקודשת אף
 על פי שלא נתן לה כלום אלא ששעה
 לה נחלה? ויש לומר דלא דמי דהתם
 יכול ליטול שטר מדיבורו והוי כאלו
 נתן לה פירוטה (א) אלא הכא טעונת הנאה
 אינה משלו דהא ממון גבוה הוא ואינו
 יכול ליקח ממון מהנאה ששעה לה
 [אע"ג דאשת ציה שזה פירוטה שיוכל
 למוכרה לכהן מ"מ כיון שהוא ממון גבוה
 אינה מקודשת ולא דמי לע"מ שאדבר
 עליך לשלטון. מ"ן:]
וכי אשה בעזרה מנין. פי'
 הקונטרס דאין אשה נכנסת
 בעזרה כדמנן פ"ק דכלים ולא דק
 דלא אשכחן צטוס דוכתא דנשים
 אסורות ליכנס בעזרה שהי צפק
 קמא דכלים תנן החיל מקודש הימנו
 שאין טמא מת נכנס לשם (ט) למעלה
 הימנו עזרת שאין ממוסר
 כפורים נכנס לשם ומייצק עליה
 מטמא למעלה הימנו עזרת כהנים
 שאין ישראלים נכנסים לשם אלא
 צשעת זריכהם לקמייה שמיטה
 מנוסה ולא קמני נשים שאין נכנסות
 ש' ועוד תנן צפק כל הפסולין (נחמס)
 דף (לא). ששמיטה כשהי צנשים
 אי"כ יכולה ליכנס בעזרה ועוד הרי
 סוטה וזירה נכנסות בעזרה להניף (ז)
 לכן נראה לי וכו' אשה בעזרה
 להתקדש מנין הרי אין רגילות צמכס
 לשם כדי ששמיטה שיהי ציון הוא
 ומילתא דלא שחקה היא ולא איירי
 תנא מזה (ח):

קלו א מיי פיה מהל' אשוח
 הליי סגג עיני מן
 טוע' ארבע' פי' מן טע' כ:
 קלו ב מיי שם הל' טור
 שרע' שם טע' א:
 קלו ג מיי שם הל' טור
 שרע' שם טע' י:
 ד מיי שם הל' טור סגג
 טוע' שם טע' א:
 קלו ד מיי פ'ד מהל'
 תמונת הל' וטוע'
 י"ד פי' שלא ספק (א):
 קבו ד מיי פיה מהל' אשוח
 הליי:
 קמו ז מיי שם הל' טור
 מהל' מעשי שם הל':
 קמו ח מיי פיה מהל'
 אשוח טע' מהל' אשוח

תורה אור השלם

1. נפש פי תהא עוליה
 מעל בין ובחש בעמיתו
 בפקדון או בשמירת יד או
 בגול או עשק או עמיהו.
 קריאה ה כ
 2. זה יתיר לך מקדש
 הקדשים מן האל בל קרבנם
 קבל מנחתם וקבל קריאתם
 ולכל אשכם אשר ישבו לך
 קדש קדשים לך הוא
 במדבר י"ח ט

מוסף רש"י

הובא בסוף הפסכת

תוס' ר"י הוקן (הפסך)
 לכסף הוא דקאמר ולעולם
 לא נוחא ליה אלא אומר כך
 שלא יתיבשה חבדו. וליקט.
 לצורך בעל הבית. ואישוש
 משום גול. אם מקפיד רובם
 הבית על מה ששעה ורומה
 לו שגולה. והאי דקאמר כך
 אצל יפות (ט) אילו מצאת יפות
 היית גוללם. משום כסופא
 כדפירשנא ואינו מחיל לו
 שלקח. ואע"ג דקאמר מהאי
 טעמא דראש שלא מדעת קני
 אבל לאבי דאמר איש שלא
 מדעת לא קני [מקדש] אפילו
 בייחא כי נמצאו יפות מה
 תרומות תרומה, ואמאי הוא
 בעינא דהתם לא הוה דאי
 תרומא דבא אליבא דאבי
 בשעשאו שליח כדאיתא התם
 (ב"מ כב, א). אלאמא אפילו
 להלכתא כותותא לא בשעשאו
 שליח כי אמר כלך אלא
 יפות אפילו בתרומה לא מאני
 הואיל ולא ידע בעת שתרום
 וישי בשאר דברים. אפילו
 הכי הוצרכו להוציא היר"ף
 הרי"ם [איחוש פ"ה ה"ח]
 האי טעמא דבשום כסופא
 הוא דקאמר, להודיע שאם
 אמר לו כזה הלשון קדיש
 קדש שקדש שטר אמר
 לה בעלים אקדש אשה ברב
 זבעה ויהייה הבטלה אמאי לא
 התייר ליה דבר זה שהוא
 טוב והלך וקדשה שליח
 בפניו ושלא בייחתינא שאינה
 מקודשת. דמשום כסופא הוא

והוא לא אמר כלומר וכו' ר' יוחנן לא אמר כך והא חיוב לאמר אינו
 יכול להקדיש לפי שאינו שלו ואפילו איסורא דרבנן לית ביה (ב) וכמו
 כן בקידושין נמי לא נחמיר להריכיה גט (ג) והשם אימתי שפיר גמרא
 מר' יוחנן: (ד) אם נמצאו יפות מהן תרומות תרומה. התם (בב"ב
 דף כג). ומוקי לה דשוריה שלית ווא"ת
 אם כן מאי קאמר שלא צריות וי"ל
 דה"ק מה שמוסר מן היפה שלא
 צריות היה? וא"כ צריך לומר גבי
 פירומא דשוריה שלית דאי לאו הכי מאי
 נמי: המקדש בחלקו אינה
 מקודשת. ואם תאמר מי גרע
 מהמקדש על מנת שאדבר עליך
 לשלטון (לקמן דף קג). דמקודשת אף
 על פי שלא נתן לה כלום אלא ששעה
 לה נחלה? ויש לומר דלא דמי דהתם
 יכול ליטול שטר מדיבורו והוי כאלו
 נתן לה פירוטה (א) אלא הכא טעונת הנאה
 אינה משלו דהא ממון גבוה הוא ואינו
 יכול ליקח ממון מהנאה ששעה לה
 [אע"ג דאשת ציה שזה פירוטה שיוכל
 למוכרה לכהן מ"מ כיון שהוא ממון גבוה
 אינה מקודשת ולא דמי לע"מ שאדבר
 עליך לשלטון. מ"ן:]
וכי אשה בעזרה מנין. פי'
 הקונטרס דאין אשה נכנסת
 בעזרה כדמנן פ"ק דכלים ולא דק
 דלא אשכחן צטוס דוכתא דנשים
 אסורות ליכנס בעזרה שהי צפק
 קמא דכלים תנן החיל מקודש הימנו
 שאין טמא מת נכנס לשם (ט) למעלה
 הימנו עזרת שאין ממוסר
 כפורים נכנס לשם ומייצק עליה
 מטמא למעלה הימנו עזרת כהנים
 שאין ישראלים נכנסים לשם אלא
 צשעת זריכהם לקמייה שמיטה
 מנוסה ולא קמני נשים שאין נכנסות
 ש' ועוד תנן צפק כל הפסולין (נחמס)
 דף (לא). ששמיטה כשהי צנשים
 אי"כ יכולה ליכנס בעזרה ועוד הרי
 סוטה וזירה נכנסות בעזרה להניף (ז)
 לכן נראה לי וכו' אשה בעזרה
 להתקדש מנין הרי אין רגילות צמכס
 לשם כדי ששמיטה שיהי ציון הוא
 ומילתא דלא שחקה היא ולא איירי
 תנא מזה (ח):

והוא לא אמר כלומר וכו' ר' יוחנן לא אמר כך והא חיוב לאמר אינו
 יכול להקדיש לפי שאינו שלו ואפילו איסורא דרבנן לית ביה (ב) וכמו
 כן בקידושין נמי לא נחמיר להריכיה גט (ג) והשם אימתי שפיר גמרא
 מר' יוחנן: (ד) אם נמצאו יפות מהן תרומות תרומה. התם (בב"ב
 דף כג). ומוקי לה דשוריה שלית ווא"ת
 אם כן מאי קאמר שלא צריות וי"ל
 דה"ק מה שמוסר מן היפה שלא
 צריות היה? וא"כ צריך לומר גבי
 פירומא דשוריה שלית דאי לאו הכי מאי
 נמי: המקדש בחלקו אינה
 מקודשת. ואם תאמר מי גרע
 מהמקדש על מנת שאדבר עליך
 לשלטון (לקמן דף קג). דמקודשת אף
 על פי שלא נתן לה כלום אלא ששעה
 לה נחלה? ויש לומר דלא דמי דהתם
 יכול ליטול שטר מדיבורו והוי כאלו
 נתן לה פירוטה (א) אלא הכא טעונת הנאה
 אינה משלו דהא ממון גבוה הוא ואינו
 יכול ליקח ממון מהנאה ששעה לה
 [אע"ג דאשת ציה שזה פירוטה שיוכל
 למוכרה לכהן מ"מ כיון שהוא ממון גבוה
 אינה מקודשת ולא דמי לע"מ שאדבר
 עליך לשלטון. מ"ן:]
וכי אשה בעזרה מנין. פי'
 הקונטרס דאין אשה נכנסת
 בעזרה כדמנן פ"ק דכלים ולא דק
 דלא אשכחן צטוס דוכתא דנשים
 אסורות ליכנס בעזרה שהי צפק
 קמא דכלים תנן החיל מקודש הימנו
 שאין טמא מת נכנס לשם (ט) למעלה
 הימנו עזרת שאין ממוסר
 כפורים נכנס לשם ומייצק עליה
 מטמא למעלה הימנו עזרת כהנים
 שאין ישראלים נכנסים לשם אלא
 צשעת זריכהם לקמייה שמיטה
 מנוסה ולא קמני נשים שאין נכנסות
 ש' ועוד תנן צפק כל הפסולין (נחמס)
 דף (לא). ששמיטה כשהי צנשים
 אי"כ יכולה ליכנס בעזרה ועוד הרי
 סוטה וזירה נכנסות בעזרה להניף (ז)
 לכן נראה לי וכו' אשה בעזרה
 להתקדש מנין הרי אין רגילות צמכס
 לשם כדי ששמיטה שיהי ציון הוא
 ומילתא דלא שחקה היא ולא איירי
 תנא מזה (ח):

והוא לא אמר כלומר וכו' ר' יוחנן לא אמר כך והא חיוב לאמר אינו
 יכול להקדיש לפי שאינו שלו ואפילו איסורא דרבנן לית ביה (ב) וכמו
 כן בקידושין נמי לא נחמיר להריכיה גט (ג) והשם אימתי שפיר גמרא
 מר' יוחנן: (ד) אם נמצאו יפות מהן תרומות תרומה. התם (בב"ב
 דף כג). ומוקי לה דשוריה שלית ווא"ת
 אם כן מאי קאמר שלא צריות וי"ל
 דה"ק מה שמוסר מן היפה שלא
 צריות היה? וא"כ צריך לומר גבי
 פירומא דשוריה שלית דאי לאו הכי מאי
 נמי: המקדש בחלקו אינה
 מקודשת. ואם תאמר מי גרע
 מהמקדש על מנת שאדבר עליך
 לשלטון (לקמן דף קג). דמקודשת אף
 על פי שלא נתן לה כלום אלא ששעה
 לה נחלה? ויש לומר דלא דמי דהתם
 יכול ליטול שטר מדיבורו והוי כאלו
 נתן לה פירוטה (א) אלא הכא טעונת הנאה
 אינה משלו דהא ממון גבוה הוא ואינו
 יכול ליקח ממון מהנאה ששעה לה
 [אע"ג דאשת ציה שזה פירוטה שיוכל
 למוכרה לכהן מ"מ כיון שהוא ממון גבוה
 אינה מקודשת ולא דמי לע"מ שאדבר
 עליך לשלטון. מ"ן:]
וכי אשה בעזרה מנין. פי'
 הקונטרס דאין אשה נכנסת
 בעזרה כדמנן פ"ק דכלים ולא דק
 דלא אשכחן צטוס דוכתא דנשים
 אסורות ליכנס בעזרה שהי צפק
 קמא דכלים תנן החיל מקודש הימנו
 שאין טמא מת נכנס לשם (ט) למעלה
 הימנו עזרת שאין ממוסר
 כפורים נכנס לשם ומייצק עליה
 מטמא למעלה הימנו עזרת כהנים
 שאין ישראלים נכנסים לשם אלא
 צשעת זריכהם לקמייה שמיטה
 מנוסה ולא קמני נשים שאין נכנסות
 ש' ועוד תנן צפק כל הפסולין (נחמס)
 דף (לא). ששמיטה כשהי צנשים
 אי"כ יכולה ליכנס בעזרה ועוד הרי
 סוטה וזירה נכנסות בעזרה להניף (ז)
 לכן נראה לי וכו' אשה בעזרה
 להתקדש מנין הרי אין רגילות צמכס
 לשם כדי ששמיטה שיהי ציון הוא
 ומילתא דלא שחקה היא ולא איירי
 תנא מזה (ח):

והוא לא אמר כלומר וכו' ר' יוחנן לא אמר כך והא חיוב לאמר אינו
 יכול להקדיש לפי שאינו שלו ואפילו איסורא דרבנן לית ביה (ב) וכמו
 כן בקידושין נמי לא נחמיר להריכיה גט (ג) והשם אימתי שפיר גמרא
 מר' יוחנן: (ד) אם נמצאו יפות מהן תרומות תרומה. התם (בב"ב
 דף כג). ומוקי לה דשוריה שלית ווא"ת
 אם כן מאי קאמר שלא צריות וי"ל
 דה"ק מה שמוסר מן היפה שלא
 צריות היה? וא"כ צריך לומר גבי
 פירומא דשוריה שלית דאי לאו הכי מאי
 נמי: המקדש בחלקו אינה
 מקודשת. ואם תאמר מי גרע
 מהמקדש על מנת שאדבר עליך
 לשלטון (לקמן דף קג). דמקודשת אף
 על פי שלא נתן לה כלום אלא ששעה
 לה נחלה? ויש לומר דלא דמי דהתם
 יכול ליטול שטר מדיבורו והוי כאלו
 נתן לה פירוטה (א) אלא הכא טעונת הנאה
 אינה משלו דהא ממון גבוה הוא ואינו
 יכול ליקח ממון מהנאה ששעה לה
 [אע"ג דאשת ציה שזה פירוטה שיוכל
 למוכרה לכהן מ"מ כיון שהוא ממון גבוה
 אינה מקודשת ולא דמי לע"מ שאדבר
 עליך לשלטון. מ"ן:]
וכי אשה בעזרה מנין. פי'
 הקונטרס דאין אשה נכנסת
 בעזרה כדמנן פ"ק דכלים ולא דק
 דלא אשכחן צטוס דוכתא דנשים
 אסורות ליכנס בעזרה שהי צפק
 קמא דכלים תנן החיל מקודש הימנו
 שאין טמא מת נכנס לשם (ט) למעלה
 הימנו עזרת שאין ממוסר
 כפורים נכנס לשם ומייצק עליה
 מטמא למעלה הימנו עזרת כהנים
 שאין ישראלים נכנסים לשם אלא
 צשעת זריכהם לקמייה שמיטה
 מנוסה ולא קמני נשים שאין נכנסות
 ש' ועוד תנן צפק כל הפסולין (נחמס)
 דף (לא). ששמיטה כשהי צנשים
 אי"כ יכולה ליכנס בעזרה ועוד הרי
 סוטה וזירה נכנסות בעזרה להניף (ז)
 לכן נראה לי וכו' אשה בעזרה
 להתקדש מנין הרי אין רגילות צמכס
 לשם כדי ששמיטה שיהי ציון הוא
 ומילתא דלא שחקה היא ולא איירי
 תנא מזה (ח):

קלו א מיי פיה מהל' אשוח
 הליי סגג עיני מן
 טוע' ארבע' פי' מן טע' כ:
 קלו ב מיי שם הל' טור
 שרע' שם טע' א:
 קלו ג מיי שם הל' טור
 שרע' שם טע' י:
 ד מיי שם הל' טור סגג
 טוע' שם טע' א:
 קלו ד מיי פ'ד מהל'
 תמונת הל' וטוע'
 י"ד פי' שלא ספק (א):
 קבו ד מיי פיה מהל' אשוח
 הליי:
 קמו ז מיי שם הל' טור
 מהל' מעשי שם הל':
 קמו ח מיי פיה מהל'
 אשוח טע' מהל' אשוח

דקאמר ואכתי הוי קדישה בעול דז שאמר בפירוש דניחא ליה קדוש קדיש. אבל אחר שקדש אפילו אמר בפירוש דניחא
 ליה לאו כלום הוא ואינה מקודשת דאע"ג דהשתא נוחא ליה הואיל ובעשה שקדשה לא היה שלה דראש שלא מדעת לא
 קני הוי קדישה בגול ואינה מקודשת. ומסתברא שאם אמר לו אקדש אשה ברבא זה ובא הוה ויחסיף דבר על הדבר תורה
 שאינה מקודשת, ואע"ג דבתרומה הוי תרומתו תרומה, שאני תרומה ששללת במחשבה דכתיב (במדבר יח, כז) ותחשב לכם
 תרומתכם, אבל מתנה אינה קונה במחשבה. וכבה הרי"ם [שם] שאם קדשה בתמרה כל בעל הבית בלא ידעתינו שאינו מקפיד,
 שמקודשת קדוש ספק. בחלקו. שחלק עם אחיו הכהנים. קדש. כגמ' מפרש. ר' יהודה סבר דבעשה שטר שחלק הודות
 וקסבר דהקדש בשוגג מחילה במזיד אין מחילה. גמ' ומעלה מעל. גבי שבתת הפקדון כתיב, ואע"ג דאין נשבעין על
 ההקדשות, א אם הפקיד קדשים [קלים] חייב שבעור ואם כהן נשבע ואח"כ הוה משלם קרן וחומש קרן וכתבי' (ויקרא ו, כא)
 וכחש בעמיתו. כי קא זכו. בין כתיב כחזה ורשוק בין בעלים בכשר. משולחן גבור [קטיו]. כלומר לא נישא לא אכילה.
 *אראצד' דאם ידועתניינא הבעלים מקבלי' סומאטוהו קנה בראשוהו חתומהו בעל' מוורי' דהוי' (ד' ט'). *אראצד' דלוי'והו
 דוקא בידוע שנתניינא הבעלים אבל חתם גזילה וכו' (ד' ט'). [ואולי צ"ל: (ותיק' ד') (ששטון סבר) דשטון וכו']

נערה: דהקס ונגנסה מהו. וכו' לא הוצרכנו לשאול צצית המדרש מה יאמר את הקדשה אם קדושתה לאו: לכל
 צרכין. ואפילו לקדש צו אשה: קאש. חלקו של אהרן השווה לחלקו של מוצח מה מוצח לאכילה אף כהן לאכילה ולא לדבר אחר:

נערה: דהקס ונגנסה מהו. וכו' לא הוצרכנו לשאול צצית המדרש מה יאמר את הקדשה אם קדושתה לאו: לכל
 צרכין. ואפילו לקדש צו אשה: קאש. חלקו של אהרן השווה לחלקו של מוצח מה מוצח לאכילה אף כהן לאכילה ולא לדבר אחר:

נערה: דהקס ונגנסה מהו. וכו' לא הוצרכנו לשאול צצית המדרש מה יאמר את הקדשה אם קדושתה לאו: לכל
 צרכין. ואפילו לקדש צו אשה: קאש. חלקו של אהרן השווה לחלקו של מוצח מה מוצח לאכילה אף כהן לאכילה ולא לדבר אחר:

נערה: דהקס ונגנסה מהו. וכו' לא הוצרכנו לשאול צצית המדרש מה יאמר את הקדשה אם קדושתה לאו: לכל
 צרכין. ואפילו לקדש צו אשה: קאש. חלקו של אהרן השווה לחלקו של מוצח מה מוצח לאכילה אף כהן לאכילה ולא לדבר אחר:

נערה: דהקס ונגנסה מהו. וכו' לא הוצרכנו לשאול צצית המדרש מה יאמר את הקדשה אם קדושתה לאו: לכל
 צרכין. ואפילו לקדש צו אשה: קאש. חלקו של אהרן השווה לחלקו של מוצח מה מוצח לאכילה אף כהן לאכילה ולא לדבר אחר:

האיש מקדש פרק שני קידושין

עין משפט נר מצוה

קמנ א מיי פיי מהל
משה הקרבנות
הלכה טו
קמנ ב מיי סס הלוי
[פיי מהל צלח
מקדש ה' יצן]

הגהות הב"ח
(ה) רש"י ד"ה נמנו ונמנו
עמדו למנון:

מוסף רש"י

שאלו חולקין מנחות
כנגד בהמה. שלא לאמר
הכסן לחציו טול אתה
זכמים וכלי מנחות
(עב). לכל בני אהרן.
משמע כולם יאכלו ממנה
(שם עג. מכת"י). שלא
יחלקו זה כנגד זה אלא
בין כולם יחלקו ממנות
(מנחות שם). שלא קמו.
מנחות תחת זכמים,
בדלות. דמי שמתחייב
עולה או טהול אין זכמים
מתחייב ממנה, אבל זכמים
מתחייב מזה (שם מכת"י).
שאלו מנחה ממה אכל
ידו וכו' עד ולקח שמי
מוריס (מנחות שם). שהרי
קמו תחתיו בדלות.
מנחות קמו תחת עופות
דכמי ביקרא וחס לא
משני ידו לשני מוריס (שם
מכת"י). שהמתחייב קנין
ואין לו יכול להביא ממנה
(מנחות שם). לכל בני
אהרן תהיה. אלוה קרא
קלי (שם מכת"י). ת"ל
על מנחה. מנחה דקרא
דהא ממילא דענא דמנחה
כשאר מנחות וחס אפי ענין
לה מנהו זכמים ועופות
(שם). מעשיהם ביד.
מליקא בלוקין מעשיהם
בכלי. כספין (מנחות
שם). יכול לא יחלקו.
בקדש הקדשים. כגון
טהול כנגד טהול ואחס
כנגד אחס (שם מכת"י).
ולא מנחה מנחה כנגד
מנחה טהול דהא לא גלי קרא
קדשים הן (מנחות שם).
אבל יחלקו בקדשים
קלים. כגון שלמים כנגד
מזיה (שם). שלמים כנגד
קנא שלמים דהא לא גלי קרא
אלא גבי מנחה דקדשי
קדשים היא (שם מכת"י).
וסמך ליה אם על
תורה. דמקרא נרש לפניו
ואימקוס קדשים קלים
לקדשי קדשים למנחות
לענין חלוקה (מנחות שם).
ואין קטן חולק. אלא
אוכל חלקו אביו (שם).

מוסף תוספות

א. ונמנו (ו) אם על
תורה יקריבנו. מוס' טו.
(ועי' מהש"א).

תוס' ר"י חוקן

דגמריא. כך נקבעה בבית
המדרש ושגורה בפי
התלמידים.

וסמך ליה אם על תודה. וא"ת והא מוקמינן ליה כר' יהודה ור'
יהודה לא דריש סמוכים אלא במשנה תורה כדליתא
בדריש יבמות (דף טז. ו) ו"ל דלאו סמוכים ממש דריש אלא ו"ו מוקף
על ענין ראשון דכמי (ויקרא ו) וזאת תורת זבח השלמים (ב) א"ש
איש חולק ואפי' בעד מום. לאו

מהכא נפקא אלא מקרא
אחרתא דכמי (ויקרא ו) כל זכר
לרצות צעל מוס' ולא אכטריך להך
דרשא דהכא אלא לומר לך שאין כהן
קטן חולק ואפי' תם:
וקאמר דלית בה דין חלוקה
בכ. פירוט שאינו יכול
ליטול ממנו אחר של חצירו כדמפרש
בברייתא אכל אין לפרש אין דין
חלוקה כלל אפי' מנייה וציה דהא
אשכחן בכמה דוכמין חלוקה גבי
קדשים דמתן פרק שואל (שבת דף
קמ"א: א) מטילין חלשים בקדשים ובפ"ק
דפסחים (דף ג:) נמי הגיעני כפול
וכיון דלית בה דין חלוקה אינו יכול
לקדש בו אשה דהא כהא תלוי:
מאי חולקין הוושפין. כלומר לעולם
אין זו דין חלוקה והאי חולקין
חלקו המגיעו קאמר וכשאנו מגיע
לו כי אס מעט חוטף חלק חצירו
ואוכלו דקמני סיפא מעשה באחד
שחטף חלק חצירו וא"ת כיון שדרכך
לחטוף אמאי קרו להווא ממנן עפי
מאחרים ו"ל לפי שחטף חלק הגרגון
כמותו אכל האחרים לא היו חוטפים
אלא מחלק הלאנושן כשמושפין יריהם:
איהו

איש חולקין הוושפין. כלומר לעולם
אין זו דין חלוקה והאי חולקין
חלקו המגיעו קאמר וכשאנו מגיע
לו כי אס מעט חוטף חלק חצירו
ואוכלו דקמני סיפא מעשה באחד
שחטף חלק חצירו וא"ת כיון שדרכך
לחטוף אמאי קרו להווא ממנן עפי
מאחרים ו"ל לפי שחטף חלק הגרגון
כמותו אכל האחרים לא היו חוטפים
אלא מחלק הלאנושן כשמושפין יריהם:
איהו

קלים ת"ל ² איש כאהיו וסמך ליה ³ אם על תודה כשם שאין חולקין
בקדשי קדשים כך אין חולקים בקדשים קלים איש איש חולק אפי' בעל
מום ואין הקטן חולק ואפי' תם ⁴ סתם ספרא מני ר' יהודה והוא קאמר דלית
בה דין חלוקה כלל ש"מ אמר רבא וכרב מו לא תניא ⁵ והתניא הצנועים
מושכין את ידיהם והגרגונים חולקים מאי חולקים הוושפין כדקתני סיפא
מעשה באחד שחטף חלקו וחלק חצירו והיו קוראין אותו בן המצן עד
יום מותו אמר רבה בר רב שילא מאי קראה ⁶ אלהי פלמני מיד רשע מכף
מעול וחומץ ⁷ רבה אמר מהכא ⁸ למדו היטב דרשו משפט אשרו חמוץ:
מעשר שני בין בשוגג בין במוזד לא קידש דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר
שוגג לא קידש מוזד קידש ⁹ וכו': מנא הני מילי אמר רב אחא בריה דרבא
משמיה דגמריא ¹⁰ וכל מעשר הארץ מורע הארץ מפרי העין לה' הוא קדש
לה' לה' הוא ולא לקדש בו אשה הרי תרומת מעשר דכתיב ¹¹ בן תרימו גם אתם
תרומת ה' ותנן ¹² המקדש בתרומה מקודשת דלא כתיב ביה לה' והרי חלה
דכתיב בה ¹³ שתנו לה' ותנן ¹⁴ המקדש בתרומות מקודשת דלא כתיב ביה קדש
והרי ¹⁵ שביעית דכתיב בה ¹⁶ ויובל הוא קדש תהיה לכם ותנן המקדש בפירות
שביעית מקודשת דלא כתיב ביה לה' והרי תרומה דכתיב ¹⁷ קדש ישראל לה'
ראשית תבואתו ותנן המקדש ¹⁸ בתרומה מקודשת ההוא בישראל כתיב
ולאו

נמנו וגמרו. (ב) למנין ורצו האומרים אינה מקודשת וצטלו המועטים
וחזרו בהם וגמרו לומר אינה מקודשת: **עדיין היא מחולקת.** לא
עמדו למנין ולא חזר בו ר' יהודה: **כיופי דר' יוחנן מסתברא.**
לחזר בו ר' יהודה: **שאלו חולקין מנחות כנגד זכמים.** כפי דמיס
לומר טול אמה מנחה וטני מזה וטול

לומר טול אמה מנחה וטני מזה וטול
או צטר טהול ואחס: **כל מנחה.**
משמע שצנמנה ענמה יחלקו כל בני
אהרן: **יובל.** לא הויא הכמוז אלא
שלא יחלקו מנחות כנגד זכמים והדין
נותן שרי לא קמו בכל מקום מנחות
תחת זכמים צללות דכרצבן עולה
וירד מציא עני עופות תחת בהמה:
זכמים. היינו בהמה הטעונה זביחה
כספין: אכל יחלקו מנחות. כנגד
טהולת העוף: **שהרי קמו סחסיסן**
בדלוס. דכמי צממנא מקדש
ובשמיעת קול (ויקרא ה) ואס לא
תשיג ידו לשמי מוריס והיצי את
קרצבו אשר חטא עשירית האיפה:
וכל נעשה צממנאס לכל בני אהרן
סהיה. דכולהו קראי ימירי מינהו
דמני למיכתב כל מנחה לכל בני
אהרן מהיה למה ליה לפרושי כל מיני
מנחות: **ס"ל ועל מהצט וגו'.** אס
אינו ענין למנחות כנגד זכמים שאין
מינין מניהו ענין לזכמים ועופות:
יובל לא מיעט הכמוז אלא שלא
יחלקו עופות כנגד זכמים והדין
נותן שהעופות מעשיהן ציד מליקה
צלפורין וזכמים מעשיהן צבלי
כספין: **מנחה ומרחש.** כלים היו
צמקדש וכל המנחות הנקמלות
טעונות לוג שמן. ומנחה צפה ואינה
עמוקה ⁸ ומתוך שהיא רחבה וצפה
הסולת מתפשט ⁹ וצבולו והאור שורף
את מנחה לפיכך מעשיהן קשים
ומרחשת עמוקה ואין האור שורף
את השמן לפי שצבולו צבולי החלות
החלים נא ד
למדו היטב דרשו
משפט אשרו חמוץ
שפטן יתונם יי מכל
אלקמנ: שיערה א ו
6. וכל מעשר דתנין
מזרע דארץ מפרי העין
לוי הוא קדש לוי:
ויקרא כו
7. בן תרימו גם אתם
תרומת ה' ומכל
מנחותיכם אשר תקחו
ממנו בני ישראל ונתתם
ממנו את תרומות יי
לאהרן הכהן:
8. מראשית ערסתיכם
התנו לוי תרומה
לדודיכים:
9. כי יובל הוא קדש
התנה לכם מן הישדה
תאכלו את תבואתה:
10. קדש ישראל לוי
ראשית תבואתה כל
אבליו יאשמוז רעה תבא
אליהם ואם יי
דמיהו ב ב

מנחות: **ס"ל ועל מהצט וגו'.** אס
אינו ענין למנחות כנגד זכמים שאין
מינין מניהו ענין לזכמים ועופות:
יובל לא מיעט הכמוז אלא שלא
יחלקו עופות כנגד זכמים והדין
נותן שהעופות מעשיהן ציד מליקה
צלפורין וזכמים מעשיהן צבלי
כספין: **מנחה ומרחש.** כלים היו
צמקדש וכל המנחות הנקמלות
טעונות לוג שמן. ומנחה צפה ואינה
עמוקה ⁸ ומתוך שהיא רחבה וצפה
הסולת מתפשט ⁹ וצבולו והאור שורף
את מנחה לפיכך מעשיהן קשים
ומרחשת עמוקה ואין האור שורף
את השמן לפי שצבולו צבולי החלות
החלים נא ד
למדו היטב דרשו
משפט אשרו חמוץ
שפטן יתונם יי מכל
אלקמנ: שיערה א ו
6. וכל מעשר דתנין
מזרע דארץ מפרי העין
לוי הוא קדש לוי:
ויקרא כו
7. בן תרימו גם אתם
תרומת ה' ומכל
מנחותיכם אשר תקחו
ממנו בני ישראל ונתתם
ממנו את תרומות יי
לאהרן הכהן:
8. מראשית ערסתיכם
התנו לוי תרומה
לדודיכים:
9. כי יובל הוא קדש
התנה לכם מן הישדה
תאכלו את תבואתה:
10. קדש ישראל לוי
ראשית תבואתה כל
אבליו יאשמוז רעה תבא
אליהם ואם יי
דמיהו ב ב

מנחות: **ס"ל ועל מהצט וגו'.** אס
אינו ענין למנחות כנגד זכמים שאין
מינין מניהו ענין לזכמים ועופות:
יובל לא מיעט הכמוז אלא שלא
יחלקו עופות כנגד זכמים והדין
נותן שהעופות מעשיהן ציד מליקה
צלפורין וזכמים מעשיהן צבלי
כספין: **מנחה ומרחש.** כלים היו
צמקדש וכל המנחות הנקמלות
טעונות לוג שמן. ומנחה צפה ואינה
עמוקה ⁸ ומתוך שהיא רחבה וצפה
הסולת מתפשט ⁹ וצבולו והאור שורף
את מנחה לפיכך מעשיהן קשים
ומרחשת עמוקה ואין האור שורף
את השמן לפי שצבולו צבולי החלות
החלים נא ד
למדו היטב דרשו
משפט אשרו חמוץ
שפטן יתונם יי מכל
אלקמנ: שיערה א ו
6. וכל מעשר דתנין
מזרע דארץ מפרי העין
לוי הוא קדש לוי:
ויקרא כו
7. בן תרימו גם אתם
תרומת ה' ומכל
מנחותיכם אשר תקחו
ממנו בני ישראל ונתתם
ממנו את תרומות יי
לאהרן הכהן:
8. מראשית ערסתיכם
התנו לוי תרומה
לדודיכים:
9. כי יובל הוא קדש
התנה לכם מן הישדה
תאכלו את תבואתה:
10. קדש ישראל לוי
ראשית תבואתה כל
אבליו יאשמוז רעה תבא
אליהם ואם יי
דמיהו ב ב

משלחן גבוה הוא דוכו: **הצנועין מושפין יריהם ממנו.** גבי לחס הפנים תניא ¹ ארבעים שנה ששימש שמעון הצדיק נשתלחה צרכה בלחם
הפנים וכל כהן המגיעו כזית יש אוכל ושצע יש אוכל ומותרין מכלן ואילך נשתלחה מארה בלחם הפנים וכל כהן ² המגיעו כפול הצנועין
מושפין יריהם ממנו דלא מהני להו מידי והגרגרין חולקין. וקס"ד דהאי חולקין לאו ליטול חלקו המגיעו קאמר כיון דנשתלחה זו
מאירה כפול למנאי חזי אלא חולקין דרך עליו מניה חלקו ונוטל כנגדו צמקוס אחר אלמנא אית צבו דין חלוקה
ועל כרחק הא ר' יהודה היא דאמר ממנו הוא. ומשני לעולם אין זו דין חלוקה ומאי חולקין חלקו המגיעו קאמר וכשאנו
שזה לו חוטף חלק חצירו ואוכלו. והא דמתן צמקסת סוכה (דף טו.) הנכנסים חולקין צלפון חלקו המגיעו קאמר וצבולו שהימה זו
צרכה: **מאי קרא.** דחמנן לשון חמסן: **אשרו חמוץ.** החמוץ יד הנגול להצילו מיד עושקו: **ולא אשרו חמוץ** לא גרסינן הכא אלא
צבא קמא (דף טז.) גבי מנין שזוקקין לתוצע תלחה: **משמיה דגמריא.** כך נקבעה צממנא וסגורה צפי בני צית המדרש: **דלא**
כסיב לה'. מלמד שמהם ש' שצוה עליה הוא: והרי חלה **כו' וסגן המקדש צממנא.** כל תרומות צממע וזלה מני
תרומה היא דכמי (במדבר טו) מראשית ערסותיכם תמנו לה' תרומה: **וסגן המקדש צממנא.** דקמני (לעיל דף ג:)
ושל שביעית הימה ואמרנו חממים אין אחיות מקודשות הא נכריות מקודשות: **ההוא בישראל כסיב.** והס קרוים קדש לה':
ולאו